

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Ογδόντα Τρία

Το Αιώνιο Θεμέλιο: Ο Χριστός στην Προφητική Ιστορία και στην Πίστη του Πιστού

Jeff Pippenger

2024-04-13

Η «αλήθεια την οποία είχε ομολογήσει ο Πέτρος είναι το θεμέλιο της πίστεως του πιστού. Είναι εκείνο το οποίο ο ίδιος ο Χριστός έχει δηλώσει ότι είναι αιώνια ζωή». Αυτή η «αλήθεια» προσδιόριζε δύο όψεις του Χριστού. Η πρώτη ήταν ότι ο Χριστός αποτελεί στοιχείο της προφητικής ιστορίας. Τα ορόσημα που αντιπροσωπεύουν τα γεγονότα της προφητικής ιστορίας, αντιπροσωπεύουν τον Χριστό. Η σύνδεσή Του με τα γεγονότα προσδιορίζει την ιερότητα των προφητικών οροσήμων και παρέχει τη λογική βάση για το ότι η Αδελφή White τόσο συχνά έλεγε πως πρέπει να φυλάττουμε τα ορόσημα· διότι αυτά τα ορόσημα αντιπροσωπεύουν τον Ιησού Χριστό. Το ορόσημο που αντιπροσώπευε το θέμα της δοκιμασίας στον καιρό του Χριστού ήταν το βάπτισμά Του, και ευθυγραμμίζονταν με άλλα γεγονότα στις ιερές γραμμές μεταρρύθμισης, διακεκριμένο από την κάθοδο ενός Θείου συμβόλου.

Στη γραμμή μεταρρύθμισης του Μωυσή, η Θεότητα κατήλθε και κατοίκησε σε μια καιομένη βάτο, σύμβολο του Δημιουργού που ενώνεται με την κτίση. Στη γραμμή μεταρρύθμισης στο τέλος των εβδομήντα ετών, ο Μιχαήλ κατήλθε για να ενδυναμώσει τον Κύριο να προχωρήσει με το πρώτο διάταγμα, και ταυτοχρόνως ο Δανιήλ μεταβλήθηκε στην εικόνα του Χριστού. Στη γραμμή μεταρρύθμισης του Χριστού, το Άγιο Πνεύμα κατήλθε υπό μορφήν περιστεράς για να χρίσει τον Υιό του Θεού, το σύμβολο της Θεότητας ενωμένης με την ανθρωπότητα. Στη Μιλλεριτική ιστορία, ο άγγελος που κατήλθε στις 11 Αυγούστου 1840 ήταν «ουδείς άλλος παρά ο Ιησούς Χριστός», ο οποίος κατήλθε με ένα μικρό βιβλίο που επρόκειτο να φαγωθεί, και Αυτός ήταν εκείνο το μικρό βιβλίο. Εκεί απέδειξε ότι η ένωση της Θεότητας με την ανθρωπότητα επιτελείται διά του να τρώγει και να πίνει κανείς τη σάρκα και το αίμα του Άρτου του Ουρανού.

Η ιερή ιστορία είναι ιερή, διότι ενσαρκώνεται από την παρουσία του Χριστού. Οι προρρήσεις του Λόγου του Θεού, οι οποίες προσδιορίζουν μελλοντικά γεγονότα, είναι ο Ιησούς Χριστός, διότι Αυτός είναι ο «Λόγος». Όταν αυτές οι προρρήσεις εκπληρώνονται στην ιστορία, τα γεγονότα αποτελούν την εκπλήρωση του λόγου Του, και ο Λόγος Του είναι Αλήθεια. Είναι ο Λόγος Του που εκθέτει την πρόρρηση, και είναι ο Λόγος Του που εκπληρώνεται όταν το γεγονός λαμβάνει χώρα· ώστε, στην αρχή και στο τέλος, είναι ο Ιησούς Χριστός, διότι Αυτός είναι το Άλφα και το Ωμέγα. Επομένως, όταν ο Πέτρος διακήρυξε ότι ο Ιησούς ήταν ο Χριστός και ο Υιός του ζώντος Θεού, προσδιόριζε ένα ορόσημο που ήταν ο Ιησούς Χριστός και ένα ορόσημο που φθάνει στην τέλεια εκπλήρωσή του κατά τις έσχατες ημέρες. Η 11η Σεπτεμβρίου 2001 ήταν η τέλεια εκπλήρωση του Χριστού.

Το να απορρίπτει κανείς την προφητική εκπλήρωση της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, σημαίνει ότι απορρίπτει τον Χριστό, τον Υιό του ζώντος Θεού. Αυτή η αλήθεια, όπως εκφράσθηκε από τον Πέτρο, ήταν «το θεμέλιο της πίστεως του πιστού», και στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 ο Χριστός

οδήγησε τον λαό Του των εσχάτων ημερών πίσω στις «αρχαίες τρίβους» του Ιερεμία, οι οποίες αντιπροσωπεύουν τα «θεμέλια» του κινήματος του μηνύματος του πρώτου και του τρίτου αγγέλου. Ο Πέτρος αντιπροσώπευε τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι σφραγίζονται κατά την περίοδο κατά την οποία οι τέσσερις άγγελοι συγκρατούν τους τέσσερις ανέμους. Ο καιρός της σφραγίσεως είναι μια συγκεκριμένη προφητική περίοδος, η οποία αρχίζει στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και λήγει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος μέσω της αρχής ενός πράγματος.

Στην αρχή του καιρού της σφραγίσεως, ο άγγελος της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ κατέβηκε, καθώς το Άγιο Πνεύμα κατά το βάπτισμα, και εκείνος ο άγγελος ήταν «όχι λιγότερο πρόσωπο από τον Ιησού Χριστό», διότι ο άγγελος που κατέβηκε για να φωτίσει τη γη με τη δόξα Του στην ιστορία των Μιλλεριτών ήταν «όχι λιγότερο πρόσωπο από τον Ιησού Χριστό». Κατά τον προσεχή νόμο της Κυριακής, «όχι λιγότερο πρόσωπο από τον Ιησού Χριστό» κατέρχεται εκ νέου και παρουσιάζει το δεύτερο από τα δύο μηνύματα της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ, καθώς καλεί τα άλλα πρόβατά Του έξω από τη Βαβυλώνα. Στο μέσον της περιόδου του καιρού της σφραγίσεως, ένας άγγελος κατέβηκε, όπως ο δεύτερος άγγελος κατέβηκε στις 19 Απριλίου 1844, κατά την πρώτη απογοήτευση του κινήματος των Μιλλεριτών.

Μεταξύ της έλευσης εκείνου του δεύτερου αγγέλου και της έλευσης του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844, πολλοί άγγελοι εστάλησαν για να προσθέσουν δύναμη στον δεύτερο άγγελο, καθώς έφθανε το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Αναφερόμενη στην ιστορία της περιόδου κατά την οποία οι άγγελοι αυτοί εμφανίστηκαν μέσα στην ιστορία του Μιλλεριτικού κινήματος, η Αδελφή White μάς πληροφορεί ότι όσοι απέρριψαν αυτά τα μηνύματα είχαν σταυρώσει τον Χριστό εξίσου βεβαίως όπως οι Ιουδαίοι σταύρωσαν τον Χριστό.

«Είδα ότι, όπως οι Ιουδαίοι σταύρωσαν τον Ιησού, έτσι και οι κατ' όνομα εκκλησίες είχαν σταυρώσει αυτά τα μηνύματα, και γι' αυτό δεν έχουν καμία γνώση της οδού προς τα Άγια των Αγίων, ούτε μπορούν να ωφεληθούν από τη μεσιτεία του Ιησού εκεί». Early Writings, 261.

Τα μηνύματα που παριστάνονται από τους αγγέλους, όταν απορρίπτονται, παριστάνουν τη σταύρωση του Χριστού, διότι Αυτός ενσαρκώνει τα μηνύματα και την ιστορική εκπλήρωσή τους. Στις 18 Ιουλίου 2020, «όχι άλλος από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό» κατήλθε, σηματοδοτώντας την πρώτη απογοήτευση και την αρχή του χρόνου της αναμονής. Φονευμένοι στους δρόμους, τα νεκρά ξηρά οστά του λαού Του των εσχάτων ημερών επρόκειτο να αφυπνισθούν ακούοντας τη μόνη φωνή που μπορεί να επαναφέρει τους ανθρώπους στη ζωή.

Αληθώς, αληθώς σας λέγω, ότι έρχεται ώρα, και ήδη είναι, όταν οι νεκροί θέλουν ακούσει τη φωνή του Υιού του Θεού· και όσοι ακούσουν, θέλουν ζήσει. Διότι καθώς ο Πατήρ έχει ζωή εν εαυτώ, ούτως έδωκεν και εις τον Υιόν να έχει ζωή εν εαυτώ· και έδωκεν εις αυτόν εξουσία να κάμνει και κρίση, διότι είναι Υιός ανθρώπου. Μη θαυμάζετε τούτο· διότι έρχεται ώρα, κατά την οποία πάντες οι εν τοις μνημείοις θέλουν ακούσει τη φωνή αυτού, και θέλουν εξέλθει· οι πράξαντες τα αγαθά εις ανάστασιν ζωής, οι δε πράξαντες τα φαύλα εις ανάστασιν κρίσεως. Ιωάννης 5:25–29.

Τον Ιούλιο του 2023, η φωνή Του εκάλεσε τα νεκρά ξηρά οστά εις ζωήν, και ο Άλφα και το Ωμέγα επανέλαβαν τότε την αρχή του καιρού της σφραγίσεως, διότι ο Ιούλιος του 2023 σηματοδοτεί την καταληκτική περίοδο του καιρού της σφραγίσεως. Ο λαός Του εκλήθη τότε εκ νέου να επιστρέψει εις τας αρχαίας οδούς του Ιερεμία, εις τα θεμέλια της Μιλλεριτικής ιστορίας. Το θεμελιώδες μήνυμα της αρχής και του τέλους των Μιλλεριτών ήσαν το πρώτον και το έσχατον μήνυμα της Μιλλεριτικής ιστορίας, το οποίον ήτο τα «επτά καιροί» του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού.

Τον Ιούλιο του 2023, ο λαός του Θεού των εσχάτων ημερών προστάχθηκε εκ νέου να λάβει το βιβλαρίδιο και να το καταφάγει. Καθώς κατατρώγουν το βιβλαρίδιο, κατόπιν δοκιμάζονται, για να φανεί αν θα αναγνωρίσουν το μήνυμα του τρίτου Ουαί της Αποκάλυψης, κεφάλαιο 9 (τα νέα από ανατολών), και το μήνυμα του Δανιήλ, κεφάλαιο 11 (τα νέα από βορρά). Η διαδικασία της δοκιμασίας τούς οδηγεί στα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε του Δανιήλ, κεφάλαιο 11, που είναι η Μάχη του Πανίου, που είναι η Καισάρεια του Φιλίππου και που είναι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, όπου φανερόνται οι δύο τάξεις που έχουν ακούσει τη φωνή Του, η μία τάξη «οι πράξαντες τα αγαθά εις ανάστασιν ζωής, και οι πράξαντες τα φαύλα εις ανάστασιν κρίσεως».

Υπάρχουν τρεις φωνές κατά τον καιρό της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και όλες είναι η φωνή «ουδενός κατωτέρου προσώπου από τον Ιησού Χριστό». Η πρώτη φωνή του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως ήχησε όταν τα μεγάλα κτίρια της πόλεως της Νέας Υόρκης κατεδαφίστηκαν με ένα άγγιγμα από τον Θεό. Η δεύτερη φωνή είναι η φωνή του Μιχαήλ του αρχαγγέλου, ο οποίος καλεί τους νεκρούς να εξέλθουν από τους τάφους τους. Η τρίτη φωνή είναι η δεύτερη φωνή του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, η οποία καλεί τα άλλα πρόβατά Του να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα κατά την ώρα του «μεγάλου σεισμού» του ενδέκατου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Η πλήρης εκπλήρωση της ομολογίας του Πέτρου στην Καισάρεια Φιλίππου πραγματοποιείται όταν ο Χριστός οδηγεί τον λαό Του των εσχάτων ημερών σε «εκείνο το μέρος της προφητείας του Δανιήλ που αναφέρεται στις έσχατες ημέρες».

Το Ρανίμ των εδαφίων δεκατρία έως δεκαπέντε του Δανιήλ ένδεκα είναι το «τμήμα» της προφητείας του Δανιήλ που είχε σφραγισθεί και το οποίο προσδιορίζει το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Το Ρανίμ είναι η συγκέντρωση κατασκήνωσης του Exeter τον Αύγουστο του 1844· είναι μία ιστορία που εκπληρώνεται κατά τη δεύτερη θητεία του Donald Trump, και είναι το προφητικό μήνυμα που εντυπώνει τη σφραγίδα του Θεού επί των μετώπων των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Τα εδάφια που μελετούμε τώρα είναι έδαφος πολύ άγιο.

«Η αλήθεια την οποία ο Πέτρος είχε ομολογήσει είναι το θεμέλιο της πίστεως του πιστού. Είναι εκείνο το οποίο ο ίδιος ο Χριστός έχει δηλώσει ότι είναι η αιώνια ζωή. Αλλ' η κατοχή αυτής της γνώσεως δεν αποτελούσε λόγο αυτοδοξασμού. Δεν είχε αποκαλυφθεί στον Πέτρο μέσω κάποιας σοφίας ή αγαθότητας δικής του. Ποτέ δεν μπορεί η ανθρωπότητα, αφ' εαυτής, να φθάσει σε γνώση του θείου. «Είναι υψηλή ως ο ουρανός· τι δύνασαι να κάμεις; βαθύτερη από τον άδη· τι δύνασαι να γνωρίσεις;» Ιώβ 11:8. Μόνον το πνεύμα της υιοθεσίας μπορεί να μας αποκαλύψει τα βάθη του Θεού, τα οποία «οφθαλμός δεν είδε και ους δεν ήκουσε, και εις καρδίαν ανθρώπου δεν ανέβησαν». «Ο Θεός όμως απεκάλυψεν εις ημάς αυτά διά του Πνεύματος αυτού· διότι το Πνεύμα ερευνά τα πάντα, και τα βάθη του Θεού.» Α' Κορινθίους

2:9, 10. «Το απόρρητον του Κυρίου είναι μετά των φοβουμένων αυτόν»· και το γεγονός ότι ο Πέτρος διέκρινε τη δόξα του Χριστού ήταν απόδειξη ότι είχε «διδασχθεί υπό του Θεού». Ψαλμός 25:14· Ιωάννης 6:45. Αχ, πράγματι, «μακάριος είσαι, Σίμων Βαριωνά· διότι σαρξ και αίμα δεν σοι απεκάλυψαν τούτο»..»

«Ο Ιησούς συνέχισε: “Και εγώ δε σοι λέγω, ότι συ είσαι Πέτρος, και επί ταύτης της πέτρας θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν Μου, και πύλαι άδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ’ αυτής.” Η λέξη Πέτρος σημαίνει λίθος,—κυλιόμενος λίθος. Ο Πέτρος δεν ήταν ο βράχος επάνω στον οποίο θεμελιώθηκε η εκκλησία. Οι πύλες του άδου ίσχυσαν εναντίον του, όταν αρνήθηκε τον Κύριό του με κατάρεις και ορκωμοσίες. Η εκκλησία οικοδομήθηκε επάνω σε Εκείνον εναντίον του Οποίου οι πύλες του άδου δεν μπορούσαν να ισχύσουν». The Desire of Ages, 413

Το μήνυμα που ο Χριστός παρουσίαζε στους μαθητές Του στην Καισάρεια Φιλίππου ήταν και είναι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, και τοποθετείται μέσα στο πλαίσιο ενός πνευματικού πολέμου μεταξύ του ελληνικού θεού Πάνα, του οποίου ο ναός ονομαζόταν «οι πύλες του άδου», και των δύο αποστατικών κεράτων του θηρίου της γης. Οι Μακκαβαίοι ήταν ο αποστατικός λαός του Θεού, οι οποίοι ομολογούσαν ότι ήταν οι υπερασπιστές της εκκλησίας του Θεού, καθώς πολεμούσαν εναντίον της θρησκείας των Ελλήνων. Προσδιόριζαν τον εαυτό τους ως τόσο τους θρησκευτικούς όσο και τους πολιτικούς ηγέτες. Αντιπροσωπεύουν τον αποστατικό Προτεσταντισμό εκείνων των πεσμένων εκκλησιών που, μαζί με την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών, διαμορφώνουν τώρα μια εικόνα του θηρίου και πολεμούν εναντίον της θρησκείας των παγκοσμιοποιητών, του woke-ισμού και της Μητέρας Γης. Τα αποστατικά κέρατα υπερισχύουν στον αγώνα τους με τα θρησκευτικά και πολιτικά στοιχεία της παγκοσμιοποίησης, και ταυτόχρονα το αληθινό προτεσταντικό κέρατο καθαρίζεται με την απομάκρυνση των τελευταίων υπολειμμάτων των μωρών παρθένων, πριν ανυψωθεί ως λάβαρο κατά τον «μεγάλο σεισμό» του συντόμως επερχόμενου νόμου της Κυριακής.

Το τμήμα της προφητείας του βιβλίου του Δανιήλ που αναφέρεται στις έσχατες ημέρες, το οποίο είναι επίσης η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού και αποτελεί το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, αποσφραγίζεται από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα στην Καισάρεια Φιλίππου, η οποία είναι το Πάνειον. Αποσφραγίζεται εν μέσω του πολέμου μεταξύ του αθεϊστικού θηρίου από την άβυσσο και του κέρατος του Ρεπουμπλικανισμού, το οποίο άρχισε να διεγείρει εκείνο το θηρίο το 2015, και εναντίον του γνησίου κέρατος του Προτεσταντισμού, το οποίο τώρα ανασταίνεται ως ισχυρός στρατός.

Η αλήθεια που ομολόγησε ο Πέτρος αντιπροσωπεύει το ορόσημο της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, και επίσης ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του ζώντος Θεού. Η αλήθεια εκείνου που αντιπροσωπεύεται από το ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού είναι δοκιμαστική αλήθεια, εξίσου βέβαια όσο ήταν το ερώτημα αν ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας ή όχι κατά τις ημέρες του Πέτρου. Η διακήρυξη ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού αντιπροσωπεύει όλα όσα είχαν αποκαλυφθεί σχετικά με το ποιος είναι ο Υιός. Αντιπροσωπεύει όχι μόνον ότι ήταν ο Υιός του Θεού, αλλά και ότι ήταν επίσης ο υιός του ανθρώπου. Είναι η αλήθεια της ενσάρκωσης της θεότητας στην ανθρωπότητα, η οποία είναι αυτό ακριβώς το έργο που επιτελείται κατά τον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η αλήθεια της «ενσάρκωσης» είναι η αλήθεια στο τέλος, η οποία

προτυπώθηκε από την αλήθεια του «Σαββάτου» στην αρχή.

Η 22α Οκτωβρίου 1844 σηματοδότησε την άφιξη του τρίτου αγγέλου. Όταν ένας άγγελος καταφθάνει, μια ιδιαίτερη αλήθεια, προσαρμοσμένη στην περίοδο κατά την οποία η αλήθεια αποσφραγίζεται, ανοίγεται από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα, και η αλήθεια εκείνη τότε δοκιμάζει τη γενεά μέσα στην οποία αποκαλύπτεται. Στις 22 Οκτωβρίου 1844 αποκαλύφθηκαν οι αλήθειες που συνδέονται με το έργο του Χριστού, ο οποίος εξαίφνης ήλθε εις τον ναόν τον οποίον είχε ανεγείρει κατά τα σαράντα έξι έτη από το 1798 έως το 1844. Το έργο της κρίσεως του Χριστού, ο νόμος του Θεού, ο ρόλος Του ως Αρχιερέως, το ζήτημα του χαράγματος του θηρίου και η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, όλα αυτά ανοίχθηκαν. Στην αδελφή White δείχθηκε ότι, μεταξύ αυτών των αληθειών, υπήρχε μία αλήθεια την οποία το Άλφα και το Ωμέγα προσδιόρισε υπό ιδιαίτερο φως.

«Εμεινα έκθαμβη καθώς είδα την τέταρτη εντολή ακριβώς στο κέντρο των δέκα εντολών, με μια απαλή φωτοστέφανο φωτός να την περιβάλλει. Είπε ο άγγελος: “Αυτή είναι η μόνη από τις δέκα που προσδιορίζει τον ζώντα Θεό, ο οποίος δημιούργησε τους ουραμούς και τη γη και όλα όσα είναι εν αυτοίς. Όταν τέθηκαν τα θεμέλια της γης, τότε τέθηκε και το θεμέλιο του Σαββάτου.”» Testimonies, τόμος 1, 75.

Ο καιρός της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είχε φθάσει, αλλά επρόκειτο να καθυστερήσει εξαιτίας της αποστασίας του 1863. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 άρχισε η διαδικασία της σφράγισης, όταν ο Χριστός, παρουσιαζόμενος ως ο ισχυρός άγγελος του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, κατήλθε έχοντας στο χέρι Του ένα κεκρυμμένο βιβλίο, το οποίο ο λαός του Θεού των εσχάτων ημερών έπρεπε να φάγει. Ο Άλφα και το Ωμέγα απεικονίζει πάντοτε το τέλος διά της αρχής· έτσι, κατά τις έσχατες ημέρες, υπήρχε και άλλη μία αλήθεια η οποία τέθηκε σε ιδιαίτερο φως, και ήταν άμεσα συνδεδεμένη με την αλήθεια του Σαββάτου, η οποία είχε τονισθεί την πρώτη φορά που ο Χριστός επιχείρησε να σφραγίσει τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

«Έχει έλθει ο καιρός ώστε ο Δανιήλ να σταθεί στον κλήρο του. Έχει έλθει ο καιρός ώστε το φως που του δόθηκε να πορευθεί προς τον κόσμο όπως ποτέ άλλοτε. Εάν εκείνοι για τους οποίους ο Κύριος έχει κάμει τόσα πολλά περιπατήσουν μέσα στο φως, η γνώση τους περί του Χριστού και των προφητειών που αναφέρονται σ’ Αυτόν θα αυξηθεί πολύ, καθώς πλησιάζουν προς την ολοκλήρωση της ιστορίας αυτής της γης.»

«Εκείνοι που κοινωνούν με τον Θεό περιπατούν στο φως του Ηλίου της Δικαιοσύνης. Δεν ατιμάζουν τον Λυτρωτή τους διαφθείροντας την οδό τους ενώπιον του Θεού. Επουράνιο φως λάμπει επάνω τους. Είναι ανεκτίμητης αξίας στα μάτια του Θεού, διότι είναι ένα με τον Χριστό. Γι’ αυτούς ο λόγος του Θεού είναι ύψιστης ομορφιάς και χάριτος. Βλέπουν τη σπουδαιότητά του. Η αλήθεια αποκαλύπτεται σε αυτούς. Το δόγμα της ενανθρωπήσεως περιβάλλεται από απαλή λάμψη. Βλέπουν ότι η Γραφή είναι το κλειδί που ξεκλειδώνει όλα τα μυστήρια και επιλύει όλες τις δυσκολίες. Εκείνοι που δεν θέλησαν να δεχθούν το φως και να περιπατήσουν στο φως δεν θα μπορέσουν να κατανοήσουν το μυστήριο της ευσεβείας, αλλά εκείνοι που δεν δίστασαν να σηκώσουν τον σταυρό και να ακολουθήσουν τον Ιησού θα δουν φως μέσα στο φως του Θεού.» Manuscript Releases, αριθμός 21, 406, 407.

Το δόγμα της ενανθρωπήσεως είναι η αλήθεια ότι η θεότητα, ενωμένη με την ανθρώπινη φύση, δεν αμαρτάνει, και το σημείο εκείνων που έχουν φθάσει σε αυτή την εμπειρία κατά τις έσχατες ημέρες είναι το Σάββατο.

Ἔτι δὲ τοὺς ἔδωκα καὶ τὰ σάββατά μου, διὰ νὰ εἶναι σημεῖον μεταξύ ἐμοῦ καὶ αὐτῶν, ὥστε νὰ γνωρίζουν ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Κύριος ὁ ἀγιάζων αὐτούς. Ἰεζεκιήλ 20:12.

Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες σφραγίζονται για την αιωνιότητα, και η διαδικασία της σφραγίσεως προσδιορίζει μια σύντομη χρονική περίοδο στο τέλος της διαδικασίας της σφραγίσεως, ακριβώς πριν από τον νόμο της Κυριακής, όταν η σφραγίδα αποτυπώνεται. Κατά τη σύντομη αυτή χρονική περίοδο, η Θεότητα ενώνεται με την ανθρωπότητα, μόνιμα.

«Τι κάνετε, αδελφοί, στο μεγάλο έργο της προετοιμασίας; Εκείνοι που ενώνονται με τον κόσμο λαμβάνουν το κοσμικό πρότυπο και προετοιμάζονται για το χάραγμα του θηρίου. Εκείνοι που δεν εμπιστεύονται τον εαυτό τους, που ταπεινώνονται ενώπιον του Θεού και καθαρίζουν τις ψυχές τους διά της υπακοής στην αλήθεια, αυτοί λαμβάνουν το ουράνιο πρότυπο και προετοιμάζονται για τη σφραγίδα του Θεού στα μέτωπά τους. Όταν εκδοθεί το διάταγμα και αποτυπωθεί η σφραγίδα, ο χαρακτήρας τους θα παραμείνει καθαρός και άσπιλος στην αιωνιότητα.»

«Τώρα είναι ο καιρός να ετοιμασθούμε. Η σφραγίδα του Θεού δεν θα τεθεί ποτέ επάνω στο μέτωπο ακάθαρτου άνδρα ή γυναίκας. Δεν θα τεθεί ποτέ επάνω στο μέτωπο του φιλόδοξου, κοσμοφιλούς άνδρα ή γυναίκας. Δεν θα τεθεί ποτέ επάνω στο μέτωπο ανδρών ή γυναικών με ψευδή γλώσσα ή δόλια καρδιά. Όλοι όσοι λαμβάνουν τη σφραγίδα πρέπει να είναι άσπιλοι ενώπιον του Θεού — υποψήφιοι για τον ουρανό. Προχωρείτε εμπρός, αδελφοί και αδελφές μου. Μπορώ μόνο να γράψω σύντομα επί αυτών των σημείων την παρούσα στιγμή, απλώς επιστώντας την προσοχή σας στην αναγκαιότητα της προετοιμασίας. Ερευνήστε μόνοι σας τις Γραφές, ώστε να κατανοήσετε τη φοβερή επισημότητα της παρούσας ώρας». Testimonies, τόμος 5, σ. 216.

Το προηγούμενο απόσπασμα θα μπορούσε να υποδηλώνει ότι η σφραγίδα τίθεται κατά τον νόμο της Κυριακής, αλλά δεν συμβαίνει αυτό. Η Αδελφή Γουάιτ είναι σαφής ότι ο νόμος της Κυριακής αποτελεί μεγάλη κρίση, και επίσης διδάσκει με σαφήνεια ότι ο χαρακτήρας φανερώνεται σε μια κρίση, αλλά ουδέποτε αναπτύσσεται μέσα σε μια κρίση. Η σφραγίδα τίθεται κατά τον νόμο της Κυριακής με την έννοια ότι τότε καθίσταται ορατή, διότι όσοι έχουν τότε τη σφραγίδα υψώνονται ως σημείο. Η σφραγίδα τίθεται μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμασία, και για τους τηρούντες το Σάββατο η δοκιμασία κλείνει κατά τον νόμο της Κυριακής. Η σφράγιση άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, και τότε κανείς δεν έλαβε τη σφραγίδα του Θεού, διότι, όπως καταδεικνύεται στην περίοδο που ακολούθησε την 22α Οκτωβρίου 1844, έπρεπε πρώτα να υπάρξει μια διαδικασία δοκιμασίας.

Σε κάθε μεταρρυθμιστικό κίνημα, όταν το θείο σύμβολο κατέρχεται για να ενδυναμώσει το μήνυμα που αποσφραγίστηκε κατά τον καιρό του τέλους, αρχίζει μια διαδικασία δοκιμασίας. Όταν ο Μιχαήλ κατήλθε για να ενδυναμώσει τον Κύριο ώστε να προχωρήσει με το πρώτο διάταγμα, οι Ιουδαίοι τότε δοκιμάσθηκαν ως προς το αν θα εγκατέλειπαν την κατοικία στην οποία είχαν ζήσει

κατά τα προηγούμενα εβδομήντα έτη και θα επέστρεφαν σε μια ερειπωμένη πόλη για να την ανοικοδομήσουν. Όταν το Άγιο Πνεύμα κατήλθε κατά το βάπτισμα του Χριστού, οι Ιουδαίοι δοκιμάσθηκαν στο ζήτημα του Μεσσία. Όταν ο ισχυρός άγγελος της Αποκάλυψης δέκα κατήλθε στις 11 Αυγούστου 1840, η γενεά εκείνη δοκιμάσθηκε ως προς το αν θα έτρωγε το μικρό βιβλίο και όλα όσα αντιπροσώπευε το μικρό βιβλίο.

Μια διαδικασία δοκιμασίας άρχισε στις 11 Αυγούστου 1840, η οποία παρήγαγε δύο τάξεις προσκυνητών, και η τάξη που ακολούθησε το Αρνίο μέσα στα Άγια των Αγίων ήταν υποψήφια να συγκαταλεχθεί μεταξύ των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η τελική δοκιμασία για εκείνη τη γενεά, η οποία απέτυχε στη διαδικασία δοκιμασίας, άρχισε με την έλευση αυξημένου φωτός επάνω στους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι. Από το 1856 έως το 1863, το μήνυμα προς τη Λαοδίκεια σηματοδότησε μια τελική χρονική περίοδο μέσα στην περίοδο που άρχισε με την έλευση του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844. Εκείνη η χρονική περίοδος παριστάνεται από τα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Έν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι’ αὐτοῦ ἐγένετο· καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ἀπὸ ὅσα ἐγένετο. Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν· καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει· καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν.» «Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, (καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός,) πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας» (John 1:1–5, 14).

«Το παρόν κεφάλαιο σκιαγραφεί τον χαρακτήρα και τη σπουδαιότητα του έργου του Χριστού. Ως γνώστης του θέματος τούτου, ο Ιωάννης αποδίδει κάθε εξουσία στον Χριστό και ομιλεί περί του μεγαλείου και της μεγαλειότητός Του. Εκπέμπει θείες ακτίνες πολύτιμης αλήθειας, καθώς το φως από τον ήλιο. Παρουσιάζει τον Χριστό ως τον μόνο Μεσίτη μεταξύ Θεού και ανθρωπότητας.»

«Η διδασκαλία της ενανθρωπήσεως του Χριστού εν σαρκί ανθρωπίνη είναι μυστήριο, “το μυστήριο το αποκεκρυμμένον από των αιώνων και από των γενεών” (Κολοσσαείς 1:26). Είναι το μέγα και βαθύ μυστήριο της ευσεβείας. “Ο Λόγος σαρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν” (Ιωάννης 1:14). Ο Χριστός προσέλαβε την ανθρώπινη φύση, φύση κατωτέρα της ουρανού Αυτού φύσεως. Τίποτε δεν φανερώνει τόσο τη θαυμαστή συγκατάβαση του Θεού όσο αυτό. Αυτός “τόσον ηγάπησεν τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή” (Ιωάννης 3:16). Ο Ιωάννης παρουσιάζει αυτό το θαυμαστό θέμα με τόση απλότητα, ώστε όλοι δύνανται να κατανοήσουν τις ιδέες που εκτίθενται και να φωτισθούν.»

«Ο Χριστός δεν προσποιήθηκε ότι έλαβε την ανθρώπινη φύση· πράγματι την έλαβε. Κατείχε όντως την ανθρώπινη φύση. «Επειδή λοιπόν τα παιδιά μετέχουν σαρκός και αίματος, και αυτός παρομοίως μετέσχε των αυτών» (Εβραίους 2:14). Ήταν υιός της Μαρίας· ήταν εκ του σπέρματος του Δαβίδ κατά την ανθρώπινη καταγωγή. Διακηρύσσεται ότι είναι άνθρωπος, ο άνθρωπος Χριστός Ιησούς. «Ούτος ο άνθρωπος», γράφει ο Παύλος, «κρίθηκε άξιος μεγαλύτερης δόξας από τον Μωυσή, καθόσον εκείνος που έκτισε τον οίκο έχει περισσότερη τιμή από τον οίκο» (Εβραίους 3:3).»

«Αλλ' ενώ ο Λόγος του Θεού ομιλεί περί της ανθρωπότητας του Χριστού όταν ευρίσκετο επί της γης ταύτης, ομιλεί επίσης κατηγορηματικώς και περί της προϋπάρξεώς Του. Ο Λόγος υπήρχε ως θεϊόν Ον, ως ο αιώνιος Υιός του Θεού, εν ενώσει και ενότητι μετά του Πατρός Του. Από του αιώνος ήτο ο Μεσίτης της διαθήκης, εκείνος εν τω οποίω πάντα τα έθνη της γης, και Ιουδαίοι και Εθνικοί, εάν Τον εδέχοντο, επρόκειτο να ευλογηθούν. «Ο Λόγος ήτο μετά του Θεού, και Θεός ήτο ο Λόγος» (Ιωάννης 1:1). Πριν δημιουργηθούν άνθρωποι ή άγγελιοι, ο Λόγος ήτο μετά του Θεού και ήτο Θεός.»

Ο κόσμος έγινε δι' αυτού, «και χωρίς αυτού δεν έγινε ουδέ έν, τὸ ὅποῖον έγινε» (Ιωάννης 1:3). Έάν ὁ Χριστός έπλασε τὰ πάντα, υπήρχε πρὸ πάντων. Τὰ λόγια πὸν έκφωνοῦνται ἐπὶ τούτου εἶναι τόσο κατηγορηματικά, ὥστε κανείς δεν χρειάζεται να παραμείνει σὲ ἀμφιβολία. Ὁ Χριστός ήταν Θεός κατ' οὐσίαν, και μάλιστα με τήν ὑψίστη έννοια. Ήταν με τὸν Θεὸ ἀπὸ πάσης αἰωνιότητος, Θεός ἐπὶ πάντων, εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

«Ο Κύριος Ιησούς Χριστός, ο θεϊός Υιός του Θεού, υπήρχε ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα, ως διακεκριμένο πρόσωπο, και ὁμως ήταν ένα με τον Πατέρα. Ήταν ἡ υπέρτατη δόξα του ουρανοῦ. Ήταν ὁ αρχηγός των ουρανίων νοημόνων ὄντων, και ἡ λατρευτική προσκύνηση των ἀγγέλων αποδιδόταν σ' Αὐτόν ως δικαίωμά Του. Αὐτό δεν ήταν ἀρπαγή ἐναντι του Θεού. «Ο Κύριος με είχε στην ἀρχή της οδοῦ αὐτοῦ», δηλώνει, «προ των έργων αὐτοῦ, ἀπ' αἰῶνος. Εγὼ ἐχρίσθην ἀπ' αἰῶνος, ἀπ' ἀρχῆς, πριν γίνει ἡ γη. Ὅταν δεν υπήρχαν ἀβύσσοι, ἐγὼ ἐγεννήθην· ὅταν δεν υπήρχαν πηγές πλούσιες σε ὕδατα. Πριν στερεωθὸν τα ὄρη, πριν ἀπὸ τους λόφους ἐγὼ ἐγεννήθην· ἐνὼ ἀκόμη δεν είχε κάνει τὴ γη, οὔτε τους ἀγρούς, οὔτε τὸ ἀνώτατο μέρος του χῶματος του κόσμου. Ὅταν ετοίμαζε τους ουρανοῦς, ἐγὼ ήμην ἐκεῖ· ὅταν ἐχάρασσε κύκλο ἐπάνω στο πρόσωπο της ἀβύσσου» (Παροιμίες 8:22–27).»

«Υπάρχουν φως και δόξα στην ἀλήθεια ὅτι ὁ Χριστός ήταν ένα με τον Πατέρα πριν τεθὸν τα θεμέλια του κόσμου. Αὐτό εἶναι τὸ φως που λάμπει σε σκοτεινὸ τόπο, καθιστώντας τον λαμπρό με θεία, πρωταρχική δόξα. Αὐτή ἡ ἀλήθεια, ἀπείρως μυστηριώδης καθ' εαυτήν, ἐξηγεῖ ἄλλες μυστηριώδεις και διαφορετικά ανεξήγητες ἀλήθειες, ἐνὼ ἡ ἴδια εἶναι περικλεισμένη σε φως, ἀπρόσιτη και ἀκατανόητη.» Selected Messages, βιβλίο 1, 246–248.